

[Ib Christensen]

mig sige det rent ud: hvis denne arrogante behandling af folketinget er regeringens stil, vil den til sine mange fjender i egne rækker efterhånden føje samtlige folketings og øvrige partier.

Til trods for dette vil jeg sige, at vi må jo bedømme regeringen på dens resultater. I retsforbundet vil regeringen finde en seriøs, en saglig, en fair, men kritisk og om nødvendigt en skarp opposition. Den vil også kunne finde en loyal samarbejdspartner, i det omfang den selv ønsker det, og i det omfang hvor den måtte møde med rigtige og fornuftige forslag.

På baggrund af regeringserklæringen må jeg imidlertid sige, at det set fra vort synspunkt er småt med det gode i regeringens politik og rigt med det onde, og dermed tænker jeg på de metoder og løsninger, som regeringen bebuder til klaring af vort lands store økonomiske problemer.

Hovedvægten i regeringserklæringen er indkomspolitik, og jeg vil gerne sige, at det gælder om det såvel som om væsentlige andre dele i regeringens erklæring, at mens man kunne forvente fra en regering, der rummer Danmarks liberale parti, en liberal politik og fra en regering, der rummer socialdemokratiet, en social politik, så finder vi desværre nogle sværvægtede, som er aldeles uliberale og også asociale. Indkomspolitikken er efter vor opfattelse uliberal. Det kan ikke være dette folketings opgave eller regeringens opgave at fastsætte lønninger, takster, priser, avancer i det private erhvervsliv og på det frie arbejdsmarked. Den er derudover asocial, fordi det, der er meningen med den, og det, man tilstræber skal ske, er, at reallønnen sænkes, mens der reelt ikke bliver tale om indgreb over for andre indkomster.

Dertil kommer videre, at en forudsætning for at føre en indkomspolitik er, at de berørte parter er villige, og når regeringens platform er af en sådan art, at den største af alle erhvervsorganisationerne, LO, muligvis ikke engang vil komme til en forhandling med regeringen, så varslers det ilde for regeringens bestræbelser på dette punkt. Sagen er vel snarere den, at man har nedkaldt et uvej over sig og over landets økonomi ved denne udfordrende regeringsdannelse, dette udfordrende program – og altså så at sige gjort det, man nødigst ville.

Dertil kommer, at de indkomstpolitiske erfaringer viser, at den har ikke kunnet forhindre – og mange af os mener, at den har bidraget til det – at arbejdsløsheden siden 1973–74, da krisen kom over os, er blevet seksdoblet, og at det er gået ligeså med statsgælden.

Indkomstpolitikken er jo koblet sammen med den værdistigningsafgift, som man bebuder, men værdistigningsafgiftens indførelse er betinget af en nulløsning på arbejdsmarkedet, og alle ved – om ikke de har vidst det før, så ved de det nu – at en nulløsning på arbejdsmarkedet er aldeles urealistisk. Det vil med andre ord sige, at der formodentlig intet som helst bliver af denne værdistigningsafgift. Hvis der skulle blive noget ud af den alligevel, så må jeg sige, at man skal vist være meget heldig for at blive ramt af denne værdistigningsafgift, så begrænset er den ifølge de forlydender, der har været i pressen om den. Det er åbenbart regeringens stil, at vi her i folketinget skal læse i aviserne og høre gennem medierne, hvad der er regeringens politik i enkeltheder. Foreløbig har vi altså ikke fået afsløret noget af den, men så vidt det er kommet frem, bliver denne afgift af yderst begrænset omfang, hvis den altså i det hele taget bliver gennemført.

Dertil kommer, at tanken er, at den skal pålægges i salgsledet. Derved kan det ikke undgås, at den kommer til at virke som en skat på flytning, selv om der kan være tale om indefrysning. Vi havde foretrukket, at man havde bevæget sig i den retning, vi ønsker, nemlig en løbende afgift på jordbesiddelse. Det havde været den rigtige vej at gå. Det havde været det instrument, der kunne bremse prisstigningerne på jord og fast ejendom. Det andet kan virke modsat.

Regeringens egentlige intentioner på dette område fremgår også af – stadig væk hvis presseforlydenderne er rigtige – at man vil fastlåse den amtskommunale grundskyld i 1980 og 1981. Det vil sige, at man tvinger amtskommunerne til at forøge skatten på arbejde, altså indkomstskatten. Det er selvfølgelig en fortsættelse af den tidligere regerings politik, det er jeg klar over, men det er også en konstatering af, at man fortsætter ad den vej. At gennemføre en gradvis skatteomlægning væk fra jorden og over på folks arbejdsudbytte, det er asocialt. Det er heller ikke liberalt efter vores opfattelse.